

РЕШЕНИЕ

№ 13527

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в
публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **2223** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).
Образувано е по постъпила жалба от Д. Н. С. срещу Решение № 97-00-9/02.02.2026г. на директора на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ на Министерство на културата в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 2 от заявление за достъп до обществена информация с вх. № 97-00-9/19.01.2026г. на Министерство на културата.
С жалбата се твърди, че решението на директора на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ на Министерство на културата в частта му, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 2 от процесното заявление, е незаконосъобразно и необосновано. Поддържа се в тази връзка, че исканата информация е за предоставяне в обобщен план на основните месечни заплати на служителите по трудово и служебно отношение по степени и длъжности в съответните администрации. Сочи се, че от тази информация не е възможно да бъде идентифицирано отделно физическо лице, защото по своята същност тя е обща и насочена към всички длъжности, без да се интересува от индивидуалните заплати на конкретни служители, а единствено на длъжностите, за които се отнася, поради което и не представлява лични данни. Жалбоподателят излага доводи, че информацията относно възнаграждението, което получават лица, изпълняващи публични функции в дадена администрация, е пряко свързана с обществения живот в Република България и несъмнено спомага за това всеки гражданин да си състави мнение за дейността на дадено ведомство, да формира точна и вярна представа за заплащането на труда на държавните служители.

По тези съображения се прави искане за отмяна на постановения отказ за предоставяне на достъп

до обществена информация, като бъде задължен министърът на културата да предостави достъп до поисканата от заявителя информация относно конкретните размери на индивидуалната основна месечна заплата за определена длъжност и степен или — в случай че няма фиксиран размер за съответна длъжност и степен, информация относно средния размер на получаваната индивидуална основна месечна заплата за всяка съществуваща длъжност и степен в Министерството на културата в съответствие с т. 2 от направеното от жалбоподателя заявление пред МК. Претендират се сторените по делото разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата по изложените в нея съображения и претендира отмяна на акта.

Ответникът – директорът на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ на Министерство на културата, в съдебното заседание не се представлява. С придружителното писмо, с което преписката се представя в съда, взема становище за недопустимост, евентуално за неоснователност на жалбата. Прави се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК вр. чл. 144 АПК и служебно на основание чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, приема следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по заявление с вх. № 97-00-9/19.01.2026 г. на Министерство на културата от Д. Н. С., с което на основание ЗДОИ жалбоподателят е направил искане да му бъде предоставена следната информация: „1. Документи, касаещи начина на определяне на индивидуалните основни месечни заплати на служителите на Министерството на културата (напр. вътрешни правила, приети въз основа на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, други нормативни актове); 2. Информация относно размерите на индивидуалните основни месечни заплати за всички съществуващи длъжности и степени в министерството. В случай че няма фиксиран размер за съответна длъжност и степен, да ми бъде предоставена информация в табличен вид с размерите на реално получаваните основни месечни заплати: 1) от държавните служители и 2) от служителите по трудово правоотношение, с разбивки по нива, длъжности и степени, в осреднени стойности. 3. Информация относно допълнителни компоненти/възнаграждения към работната заплата (заплащане за владеене на чужди езици; за научна степен, за придобит трудов стаж и професионален опит, ваучери за храна/порцион, представително облекло, униформено и специално облекло, други). 4. Информация относно сключени договори за допълнителна медицинска застраховка, осигуряваща болнична и доболнична помощ, възстановяване на разходи за медикаменти, лабораторни изследвания, зъболекарски услуги и др. Моля да предоставите единична стойност на застраховката и обща за брой служители. 5. Информация относно практиката на ведомството по чл. 9, ал.1 от Наредба № 7 от 15 август 2005 г. за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа с видеодисплеи - размер (ако има определен) и начин за възстановяване на разходите на служителите (т.нар. разходи за очила)“. Посочена е в заявлението предпочитаната форма за предоставяне на достъпа – копия, предоставени по електронен път, или интернет адрес, където се съхраняват или са публикувани данните.

С писмо с рег. № 24-00-73/20.01.2026г. от директора на дирекция ПНДПП до директора на дирекция АОЧР на Министерство на културата е изискано писмено мотивирано становище съгласно компетентността на дирекция АОЧР относно исканата информация по ЗДОИ в заявление с вх. № 97-00-9/19.01.2026г. от Д. С..

Изготвено е становище от директора на дирекция АОЧР, с което е предоставена информация във връзка с постъпилото заявление по ЗДОИ с рег. № 97-00-9/19.01.2026г., като по т. 2 от заявлението

е посочено, че дирекция АОЧР не разполага с посочените данни във вида, в който се искат, и е необходимо да бъдат преизчислени, с цел адаптиране към конкретните въпроси.

Приложени са Вътрешни правила за заплатите на служителите в администрацията на Министерството на културата, утвърдени със заповед № РД09-1300/15.11.2022г., изм. със заповед № РД09-762/21.07.2025г. на министъра на културата.

Последвало е издаване на оспореното в настоящото съдебно производство Решение № 97-00-9/02.02.2026г. на директора на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ на Министерство на културата, с което по въпрос 2 от процесното заявление с вх. № 97-00-9/19.01.2026г. е постановен отказ за предоставяне на достъп до исканата информация. Изложени са мотиви, че същата съставлява лични данни съгласно разпоредбата на § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на личните данни: „Лични данни“ е понятието по чл. 4. т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. ", а съгласно чл. 2, ал. 5 от Закона за достъп до обществена информация „Този закон не се прилага за достъпа до лични данни."

Представена е Заповед № РД09-1579/10.12.2025 г. на министъра на културата, с която на основание чл. 28, ал. 2 и чл. 41з, ал. 1 ЗДОИ във вр. с чл. 5, ал. 2 от Устройствения правилник на Министерството на културата на директора на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ (ПНАПП) в Министерството на културата са възложени правомощия да подписва решения за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, както и решения за предоставяне или отказ за предоставяне на информация за повторно ползване, по подадени заявления по реда на Закона за достъп до обществена информация.

Други относими доказателства не са представени от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 ЗДОИ срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е допустима. Местната компетентност на настоящия съд да разгледа повдигнатия правен спор се обуславя от разпоредбата на чл. 133, ал. 1 АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 ЗДОИ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията за това са следните:

Обществените отношения, свързани с достъпа до обществена информация, са уредени в ЗДОИ.

Според чл. 24, ал. 1 ЗДОИ достъп до обществена информация се предоставя въз основа на писмено заявление или устно запитване. В чл. 25, ал. 1 ЗДОИ са регламентирани изискванията към съдържанието на писменото заявление. Съгласно разпоредбата на чл. 28, ал. 1 и ал. 2 ЗДОИ заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране, като органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. Предвидена е възможност за удължаване на срока по чл. 28, ал. 1 ЗДОИ в изчерпателно посочени от закона хипотези – когато поисканата в заявлението информация е в голямо количество и е необходимо допълнително време за нейната подготовка, както и в случаите, когато исканата обществена информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ. Когато органът не разполага с исканата информация, но има данни за нейното местонахождение, в 14-дневен срок от получаване на заявлението той препраща заявлението, като уведомява за това заявителя, като посочва наименованието и адреса на съответния орган или юридическо лице. Уведомяване на заявителя в 14-дневен срок органът дължи и в случаите, в които не разполага с исканата информация и няма данни за нейното местонахождение /чл. 32 и чл. 33 ЗДОИ/. Във всички останали случаи органът дължи произнасяне по подаденото до него заявление в сроковете, по реда и начина, посочени в закона – чл. 34 и чл. 38 ЗДОИ.

Кръгът на задължените по закон да предоставят информация субекти е очертан в чл. 3 ЗДОИ, като несъмнено министърът на културата е задължен субект по смисъла на цитираната норма. Както се посочи, чл. 28, ал. 2 ЗДОИ регламентира, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация в срока по ал. 1 и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В случая оспореното решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация е издадено от компетентен орган – директора на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ в Министерството на културата, в кръга на предоставените му правомощия със Заповед № РД09-1579/10.12.2025г. на министъра на културата.

При издаването на акта не е допуснато нарушение на формата на акта, което да доведе до неговата незаконосъобразност. На подаденото заявление е отговорено в писмена форма, с което е спазено изискването на чл. 59 АПК и чл. 28, ал. 2 ЗДОИ, който изисква писмено уведомяване на заявителя за решението на органа по подадено заявление. Съдържанието на решението е съответно на изискванията на чл. 38 ЗДОИ. Посочени са правните и фактическите основания за постановения отказ, като са изложени мотивите, станали основания за органа да откаже да предостави исканата информация. Поради това решението е мотивирано, като се съдържат органът, който го е издал, заявлението, по което се постановява отказът, адресатът на акта и поисканата информация.

Следва да се посочи, че задълженият субект по чл. 3 ЗДОИ е сезиран със заявление в писмена форма, съдържащо изискуемите реквизити по чл. 25, ал. 1, т. 1 – 4, а отказът е постановен в срока по чл. 28, ал. 1 ЗДОИ. Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че при постановяване на оспорения отказ за предоставяне на обществена информация ответният орган не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната на акта на процесуално основание. Отделно от това, съдът поддържа становището, че съществено е това процесуално нарушение, при което или е нарушено правото на защита на засегнатата страна, или ако не беше допуснато, органът би могъл да достигне до други правни изводи. Т. не се констатира, поради което следва да се извърши проверка за съответствието на акта с материалния закон - чл. 146, т. 4 АПК. В тази връзка съдът намира следното:

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Несъмнено в случая заявителят е субект на правото да получи исканата информация съгласно чл. 4 ЗДОИ. В тази връзка следва да се уточни, че обосноваването на правен интерес за достъп до търсената информация не е задължителен елемент на заявлението по см. на чл. 25, ал. 1, т. 2 ЗДОИ. Правен интерес от търсенето на заявената информация не е необходимо да се доказва, като това произтича от характера на информацията, а именно обществена такава, достъп до която може да има всеки гражданин, който по някакъв начин се интересува от исканата информация и чрез която информация може да си състави мнение за дейността на задължения по закон субект.

Според легалното определение, дадено с чл. 2, ал. 1 ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с общественния живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съобразно чл. 9, ал. 1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия (чл. 10), а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод

дейността на органите и на техните администрации (чл. 11). Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им (чл. 12, ал. 1 и ал. 2), а достъпът до официална информация извън случаите по ал. 1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл. 13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация също е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал. 2 и отчитане на хипотезите по ал. 4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

Освен цитираната разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация, а именно: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Настоящият съдебен състав счита, че в случая исканата информация има характера на обществена такава по см. на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ, свързана е с обществения живот и ще даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект. Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора. За да е налице обществена информация, е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Т.е., информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава сочената от закона специална цел.

В конкретния случай по т. 2 от заявлението е налице постановен отказ за предоставяне на исканата от жалбоподателя информация, като отказът е мотивиран с нормата на чл. 2, ал. 5 ЗДОИ и са изложени мотиви, че търсената информация съдържа лични данни, а съгласно чл. 2, ал. 5 ЗДОИ този закон не се прилага за достъпа до лични данни.

Не може да се сподели становището за наличието на основание за отказ по см. на чл. 2, ал. 5 ЗДОИ. Тук следва да се акцентира, че по смисъла на § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на ЗДОИ "лични данни" са такива по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.). Според тази разпоредба "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

В този смисъл съдът намира, че неправилно органът се е позовал на хипотезата на чл. 2, ал. 5 ЗДОИ, съгласно която законът не се прилага за достъп до лични данни. В случая по т. 2 от заявлението не се иска посочване имена на конкретни физически лица, заемащи длъжности в администрацията на Министерството на културата, а касае предоставяне на информация в

обобщен вид за основните месечни заплати на служители по трудово и служебно отношение по степени и длъжности в съответните администрации. При това по своята същност тя е обща и насочена към всички длъжности, без да се интересува от индивидуалните заплати на конкретни служители, а единствено на длъжностите, за които се отнася, поради което следва да се приеме, че исканият достъп до обществена информация не засяга лични данни, а търсената информация е единствено относно разходването на бюджетни средства и ще даде възможност на заявителя да си състави мнение за дейността на задължения субект.

Само за пълнота на изложението необходимо е да се посочи, че дори да приема, че част от исканата информация засяга интересите на трети лица, органът е задължен да се произнесе и да извърши преценка дали е хипотезата на надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, във връзка с осигуряване на прозрачност и отчетност на задължения субект. Изяснено е в съдебната практика, че ако не е налице надделяващ обществен интерес, административният орган следва да се аргументира, за да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ, като и в този случай търсената информация е дължима при спазване на правилото на чл. 31, ал. 4 във вр. с чл. 37, ал. 2 ЗДОИ, постановяващо, че при неполучаване на съгласие от третите лица в указания срок или при изричен отказ да се даде съгласие съответният орган предоставя исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до третото лице.

Предвид изложеното и след като информацията е обществена, съдържа се и се съхранява при задължения субект, съответно в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация, следва изводът, че за ответника е възникнало задължение да я предостави на заявителя по силата на ЗДОИ.

Предвид всичко гореизложено и като провери законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК, съдът приема, че същият в оспорената му част е незаконосъобразен, тъй като е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона.

По тези съображения следва да се приеме, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а Решение № 97-00-9/02.02.2026г. на директора на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ на Министерство на културата в частта му, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 2 от заявление за достъп до обществена информация с вх. № 97-00-9/19.01.2026г., следва да бъде отменено като постановено при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с неговата цел. С оглед естеството на констатираните пороци, преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

По разноските в производството.

При този изход на делото право на разноски има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, с оглед своевременно направеното искане, следва да му се присъдят доказаните по делото разноски в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента) за заплатена държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, 72 с-в,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Н. С. Решение № 97-00-9/02.02.2026г. на директора на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ на Министерство на културата в частта му, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 2 от заявление за достъп до

обществена информация с вх. № 97-00-9/19.01.2026г. на Министерство на културата.
ВРЪЩА преписката на директора на дирекция „Правнонормативна дейност и публични предприятия“ на Министерство на културата за ново произнасяне по подаденото от Д. Н. С. заявление за достъп до обществена информация с вх. № 97-00-9/19.01.2026г., в частта по т. 2 от заявлението, в 14-дневен срок от получаването и при съобразяване на дадените в мотивите на решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.
ОСЪЖДА Министерството на културата да заплати на Д. Н. С. сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента), представляваща разноси по делото за държавна такса.
Решението е окончателно съгласно чл. 40, ал. 3 от Закона за достъп до обществена информация.

СЪДИЯ: